

[Fiskeriministeren.]

lurmærkning har imidlertid vist sig at være praktisk uigennemførlig på grund af disse varers let fordærvelige karakter, og man er derfor i denne omgang standset ved den i lovforslagets § 43, stk. 3, indeholdte bestemmelse, hvorefter jeg i det omfang, det findes formålstjenligt og praktisk muligt, efter forhandling med erhvervets hovedorganisationer kan påbyde, at fisk og fiskevarer, der udføres her fra landet, skal være forsynet med et fællesmærke. Denne bestemmelse vil i begyndelsen navnlig få betydning for konservervarer og andre tilberedte fisk og fiskevarer af længere holdbarhed.

§ 43 indeholder iøvrigt forskellige bemyndigelser for mig til efter forhandling med fiskerierhvervets hovedorganisationer at fastsætte nærmere forskrifter af kvalitets- og hygiejnemæssig karakter. Selvom det måske var ønskeligt at undgå sådanne bemyndigelser, hvilket jeg fra første færd har henstillet til fiskeriministeriets arbejdsudvalg, har det på grund af det særlige områdes specielle karakter i forbindelse med den stadige udvikling såvel af fangst- som af tilvirkningsmetoderne, som fortsat gør sig gældende indenfor fiskerierhvervet, vist sig at være nødvendigt at optage visse bemyndigelsesbestemmelser i lovforslaget. Jeg trøster mig med, at der indenfor landbrugslovgivningen er givet landbrugsministeren lignende bemyndigelser, og jeg kan i så henseende eksempelvis henvise til de så sent som i 1949 vedtagne to love om kontrol med udførsel af henholdsvis frugt og grønsager.

Man har fra fiskeriministeriets arbejdsudvalgs side lagt megen vægt på, at disse bemyndigelsesbestemmelser blev medtaget i lovforslaget, idet man var bange for, at loven, såfremt den skulle indeholde specielle regler om alle de forskellige erhvervsområder, ville blive alt for tungt virkende og som følge deraf ikke give de praktiske resultater, som man fra alle sider fandt ønskelige. Fra udvalgets side har man henvist til, at de i forslaget afstukne rammer for bemyndigelserne i forbindelse med pligten til at optage forhandlinger med erhvervsorganisationerne, inden der gøres brug af bemyndigelserne, skulle være tilstrækkelig garanti for, at den til enhver tid siddende fiskeriminister ville administrere disse bestemmelser i fuld overensstemmelse med de erhvervs- og samfundsmæssige interesser, som knytter sig til dem. Da jeg må være enig i udvalgets synspunkter, for hvilke der iøvrigt er nærmere redegjort i bemærkningerne, har jeg uforandret medtaget disse bestemmelser i lovforslaget.

Der er imidlertid et andet punkt, hvor jeg ikke har ment at kunne følge udvalgets indstilling, nemlig med hensyn til affattelsen af lovforslagets § 47, hvor udvalget ønskede indføjet en bestemmelse om, at der — ligesom det bl. a. er tilfældet i loven om ind- og udførsel af fisk og forresten også ifølge en lang række landbrugslove — administrativt af ministeren skulle kunne pålægges bøder indenfor et beløb af 5 000 kr. for overtrædelse af loven eller de i medfør af loven fastsatte bestemmelser. Når jeg ikke har ment at kunne følge udvalgets indstilling på dette punkt, skyldes det den kritik, der fra visse sider har været rettet mod denne sammenblanding af administrationens og domstolens opgaver, selvom jeg i og for sig måtte være enig med erhvervenes repræsentanter om, at den foreslåede ordning af rent praktiske grunde egentlig ville være at foretrække.

Som det fremgår af lovforslagets § 47, skal bøder, der idømmes i henhold til loven, anvendes fortrinsvis til omplantning og udsætning af yngel, til dygtiggørelse af de til erhvervet knyttede personer samt til andre *særlige* formål, der tjener til fremme af det danske fiskerierhvervs fællesinteresse. Efter den nugældende lov om ind- og udførsel af fisk anvendes bødebeløb, der idømmes i henhold til denne lov, til støtte for vanskeligt stillede fiskere og deres efterladte, men da kvalitetslovens bestemmelser i endnu højere grad end loven om ind- og udførsel af fisk vil komme til at omfatte samtlige grene af fiskerierhvervet, har jeg fundet det rigtigt, at bødebeløbene blev anvendt til de nævnte formål, som kan siges at være af fælles interesse for hele erhvervet.

For at undgå, at nogle af det høje tings medlemmer skulle få den fejlagtige opfattelse, at gennemførelsen af loven vil betyde en udvidelse af administrationen og dermed forøgede udgifter for staten, vil jeg gerne med det samme pointere, at noget sådant ikke vil blive tilfældet. Tilsynet med overholdelsen af loven skal som anført i § 42 udøves af de under fiskeriministeriet hørende bestående institutioner, nemlig fiskerikontrollen og fiskeriministeriets tilsyn med de autoriserede fiskeriindustrielle virksomheder, der i forvejen fører kontrol med de på dette område nugældende regler, og fiskeriministeriet er i øjeblikket i gang med en omlægning og, jeg kan sige, en rationalisering af disse institutioner og deres arbejdsområde, hvorved en udvidelse af kontrolpersonalet skal kunne undgås.

Til slut skal jeg nævne, at jeg i § 48 har